Ч. 123 Неділя 2 (15) червня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З ради державної.)

Парляментарне положенє есть тепер цілком спокійне, і палата радить без перешкоди. Податок від зелізничих білєтів уміщений на другім місци нинішного засіданя. Перед тим буде полагоджений инший, менший закон. В послідній хвили здаєть ся, що прийде ще під наради справа субвенциї для тов. пароходної плавби на Дунаю. Тим способом продовжилась би ще парляментарна сесия на четвер а може й на пятницю, так, що цілий слідуючий тиждень буби занятий. Колиж би справа субвенциї для пароходного товариства не прийшла на нараду, то в такім случаю в середу закрито би засіданя, так, що краєві сойми могли би бути скликані 18 або 19 червня, инакше о 3 до 4 дні пізнійше. Ческий клюб видав обширний комунікат о своїй акциї. Чехи дуже вдоволені, і уважають то, що стало ся, своєю великою побідою, бо дійстно одержали всьо, чого хотіли.

На передвчерашнім засіданю палати, по відчитаню внесень і інтерпеляций, приступлено до нарад над наглим внесенєм п. Берґера, в справі відосланя закона про субвенцию для Дунаєвого товариства до комисиї. Внескодавець виголошує свою кількагодинну обструкцийну бесіду, а підчас того приходить до скандалічних сцен між Шенерериянцями а Вольфом, котрому закидають перекупність. Обкидано себе найординарнійшою лайкою і грожено поличниками. По промові п. Берґера відкинено в голосованю его внесенє, а президент перервав засіданє.

Переговори з Всенімцями вели ся підчас перерви, при участи міністра скарбу Бем-Баверка, щоби взяли назад свої наглі внесеня. Вкінци Німці згодили ся на те, а так само взяли назад свої наглі внесеня і Чехи.

По перерві полагоджено нагле внесенє пос. Кубра в справі заказу означуваня области для закупна бураків до цукроварень, приймаючи наглість і саме внесенє серед оплесків, а відтак в формі наглого внесеня приступлено до полагодженя правительственних внесень, які комисия буджетова полагодила, іменно справу емеритур і вдовичих пенсий, побираних після давного виміру перед введенєм в житє нового емеритального закона. Пос. Носке вніс резолюцию, розширюючу підвишку емеритури також на пенсіоністів жандармериї. По короткій дискусиї принято закон враз з внесеною резолюциєю. Дальше полагоджено без дискусиї в другім і третім читаню закон в справі признаня пупілярного забезпеченя довжним облиґациям центрального „Союза ческих німецких щадниць в Чехах“. На сім замкнено засіданє і назначено слідуюче на пятницю о год. 11 перед полуднем.

На вчерашнім засіданю принято по короткій дискусиї закон про відписуванє податку ґрунтового на случай елементарних нещасть. Після того закона буде відписувати ся податок вже тоді, коли при парцелях до 2 гектарів бодай четверта часть доходу в натурі, а при парцелях понад 2 гектари бодай половина з доходу парцелї була знищена. Відписаня будуть заряджені на случай надзвичайної посухи або вогкости, елементарних нещасть і надзвичайних случаїв на пр. знищеня збіжа комахами, снітию і т. инші, о скілько пропало більше як четверта часть цілого доходу з управленої землї. — Відтак розпочала ся дискусия над проектом закона о управильненю відносин працї робітників, занятих при зелізничих державних будівлях. Цілий закон принято в другім і третім читаню. З черги посол Айзенкольб поставив нагле внесенє, взиваюче правительство, аби знизило податок домово-чиншевий і домовий. Наглість і внесенє ухвалено. На тім о годині 7 вечером президент замкнув засіданє. Слідуюче нині о годині 11 рано.

Новинки.

Львів дня 13-го червня 1902.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував Кароля Кальоуса завідателем муж. карного заведеня у Львові. — Субститутом померлого нотара Владислава Манастирского в Рогатині іменований его дотеперішний заступник Любомир Любомійский. — П. Міністер судівництва іменував радниками судовими секретарів: Франца Ляйнбаха в Сяноці тамже, Євгена Назаркевича в Станиславові тамже і Антонія Негребецкого з Перемишля до Тернополя.

76) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Тронутий до глубини, приняв він повитанє єреїв, і молив ся разом з ними перед зібраним народом.

Відтак велів повести ся до пишного будинку, котрий для него виставлено, урадований, вийшов на високі сходи з надворку, повитав звідтам здвиг своїх вірних підданих, що зійшли з ріжних сторін, дивив ся, як вели попри него два тисячі богато украшених волів і тількож освоєних антильоп [1]), що мали бути зарізані на жертву богам на подяку за его щасливий поворот домів, усмирені льви і парди, рідкі дерева, на котрих галузю сиділи ріжнобарвні птиці, жирафи і струсі, запряжені до возів, та ждав на похід, що надходив від сторони пристані, а поперед котрого несено Бент-Анату в еї носилці.

Перед цілим народом обняв Рамзес свою доньку. Єму здавало ся, що всї его піддані повинні брати участь в тім щастю і в тій щирій вдячности, яка наповняла его серце.

Єго улюблена доня не видавала ся єму ще ніколи так красною, як нинї, і она пригадала его зворушеному серцю его покійну супругу [2]), до котрої ставала щораз подібнійша.

Прийшла також і жінка Мени, що несла війку княгинї, своєї другинї, і клячала перед фараоном, підчас коли він аж не знав як натішити ся, що знову побачив свою доньку.

Тепер добачив він і Неферту, казав їй ласкаво встати, і відозвав ся: Чого то я нинї не дожив! Я досьвідчив, що то, що я иншим разом уважав майже за найбільше щастє, може ще більшим стати, а тепер бо виджу, що й найкрасше може ще більше покраснїти. Із зірки Мени зробило ся сонце.

При сих словах нагадав собі Рамзес свого поводатора. Єго чоло зморщилось на хвильку, а відтак спустивши очи в долину, схилив позоли голову.

Бент-Анат знала той рух свого батька; він показував вже наперед якусь із тих его ласкавих, иноді й забавних постанов, котрими він любив робити несподїванку своїй родинї.

Сим разом дивив ся він довше в землю, як звичайно. Наконець підняв голову, а его великі очи засьвітились єму ласкаво, коли спитав свою доньку:

— Що казала твоя приятелька, коли довідала ся, що еї чоловік взяв до свого намету чужу красавицю, і держав еї там цілими місяцями? Скажи менї щиру правду, Бент-Анато!

— За той вчинок, котрий, видко простимий, бо ти з усьміхом про него згадуєш, — відповіла княгиня, — я вдячна Менї, бо через то его подруга стала моєю товаришкою. Еї мати безпощадно виговорювала на еї чоловіка, але она вірила єму, і покинула его хату, бо не могла вже слухати лайки на него.

— Чи то правда? — спитав Рамзес.

Неферт, потакуючи, склонила красну головку, а дві сльози покотили ся по еї почервонїлім личку.

— Яким же добрим мусить той бути — відозвав ся король — котрого боги наділили таким щастєм! — Церемоннику, прикажи Менї, щоби він нинї услугував менї при столї, як перед битвою під Кадешом. Він пустив з рук поводи в битві, коли побачив свого ворога; нехай же тепер стереже ся і не зробить так само з чашею, коли его господиня подивить ся на него тими очима. Ви женщини возьмете участь в пирі.

Неферт, дякуючи, впала королеви до ніг; але він відвернув ся від неї, привитав ся з достойниками, що прийшли его витати, і поїхав відтак до сьвятинї, щоби бути при тім, як будуть різати жертви, і повторити торжественно перед єреями і цілим народом свій обіт, що на подяку за его виратованє в хвили, коли єму смерть грозила, виставить в Тебах величаву сьвятиню.

Нечуване було одушевленє, з яким его

[1]) Торжество, яке тут автор повісти заставив Аніго устроїти в честь фараона, есть дуже скромним в порівнаню з тим, яке устроїв був єгипетский король Птолемей Філядельфос в Александриї, а про котре розповідає очевидець Калїксенос.

[2]) Она звала ся Ізіс Неферт.

— Перенесеня. П. Мінїстер судівництва перенїс судових радників: Артура Адольфа з Краківця до Терпополя, Кароля Шипайла з Мединич і Григорія Харака з Куликова до Львова, Николая Вербового зі Львова до Коломиї, Володисл. Смольського з Городенки до Сянока, Франца Кароля Мора з Сянока до Перемишля.

— П. Віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Едвін Плажек виїхав в службових справах до Відня.

— Посьвяченє нової церкви в Настасові відбуло ся дня 10 с. м. (ві второк). Церков дуже гарна, обширна і стильова під кождим зглядом. Кромі Преосьв. Митроп. Шептицкого, було 30 сьвященьків, т. є. 20 з теребовельского, 10 з других деканатів. Звідтам виїхав Архієрей на відпочинок і на Зелені сьвята на Зарваницї. Цїле торжество в Настасові випало дуже гарно.

— Нові зелїзницї льокальні. Зелїзниця зі Станїславова до Солотвини. Інжинер Фрейшель і компанїя внесли до видїлу краєвого просьбу о удїлене субвенциї на будову льокальної зелїзницї зі Станїславова до Порогів-Солотвини, зглядно угорскої границї, на що вже мають концесию. Будова тої зелїзницї мала би коштувати 2 мілїони корон. Делегат краєвого видїлу провірював сими днями справу на місци, о скілько тая будова лежить в інтересї охрестности і чи інтересовані громади схочуть також чим причинити ся. — З Княгинина до Станїславова ще в сїм роцї побудують відногу зелїзницї 1300 метрів довгу, коштом около 60.000 кор. Віднога буде лучити ся на Гірцї з головним зелїзничим шляхом. — Зелїзниця Золочів-Сасів-Ушня. Мінїстерство зелїзниць зарядило ревізию траси сеї проектованої льокальної зелїзницї і в тій цїли мають інтересовані письменно або устно вносити свої желаня або заміти против проектови, котрий вільно кождому переглянути в старостві в Золочеві. Сама же реамбуляция відбуде ся в Золочеві 19, а в Сасові 20 червня.

— Земля на продаж. О. Кульчицкий, парох в Підпечарах коло Тисьменицї, оповіщує, що має на продаж около 300 моргів землї — орного поля, сїножати і ліса. Хто хотів би купити, най зголосить ся письменно або устно до о. Кульчицкого в Підпечарах, почта Тисьмениця, стация зелїзнича Станиславів.

— Крадїж войскової каси. Злодїй, що украв касу войскову з помешканя капітана Дітерта — о чім ми свого часу доносили — дістав ся вже в руки полїциї. Перед кількома днями один поручник при ул. Кармелїтскій прихопив на крадежи в своїм помешканю знаного злодїя Описькова, котрий признав ся також і до крадежа каси войскової. Книжочки щадничі і документи лишив в касї, котру покинув на границї села Голоска, де дїйстно касу з паперами знайшли, а готівку забрав з собою. З гроший тих однак не мав жадного хісна, бо, як каже, сховавши їх до кишенї, пішов на гору клепарівску в корчі спати, де єму хтось в ночи підчас сну цїлу готівку викрав з кишенї.

— Епохальний винахід. Daily Mail доносить, що професор фізики Сіґерос в Ляс Пальмас зробив дуже важний винахід, а іменно спосіб стяганя і зужиткованя нагромадженої в атмосфері електричности. Винахід той так далеко вже удосконалений, що Сіґерос при помочи апарату, котрого складові части сконструовано в Парижи і Лондонї, згромаджує ним вже тепер тілько атмосферичної електричности, що осьвічує нею цїлий свій дім і порушує мотор о силї 200 коний.

— Міжнародний дурисьвіт. Недавно тому придержано в Кракові якогось Томашівского враз з жінкою, де мешкали в однім з тамошних пенсионатів та уходили за богатих людий. Тимчасом однак Томашівский був собі найзвичайнїйшим дурисьвітом, дуже зручним і сьмілим, о чім сьвідчила знайдена при нїм сума 20.000 корон кромі инших дорогоцїнностий. Томашівского відставила полїция до границї і видала властям российским з тої причини, що там допустив ся крадежи. Власти російскі засудили Томашівского на вязницю, з котрої удало ся єму втечи. Вісискавши свободу, змінив Томашівский назвище і почав на ново „дорабляти ся“. В тій цїли удав ся до Петербурга і приняв службу льокая у богатого ґенерала російского, котрого обікрав в короткім часї і утїк так зручно, що полїция російска не може его знайти. Між річами, полишеними через него, знайшли ковнїрик з фірмою краківскою, котрий прислано до Кракова враз з фотоґрафією. Полїция сконстатувала на тій підставі, що справником тої сьмілої крадежи був дїйстно той сам Томашівский.

— Вибір званя. В однім нїмецкім журналї порушає др. Едвард Гірт дуже важну квестию вибору званя і ставляє еї на зовсім новім ґрунтї, а іменно відпорности нервової. Ті самі люди, пише др. Гірт, нарікають на своє званє, котрі нарікають також на нерви. Той сустїк обставин не є случайним. Єсли щоденну працю відроблює ся лише з мусу, або просто з неохотою, то не може се прецїнь нїкому вийти на здоровлє. З того виходилоби, що тілько такі люди можуть бути здорові і пожиточні для суспільности, котрі в своїм званю знаходять заспокоєнє власних здорових бажань, котрі одним словом ідуть за внутрішним товчком. Але ту ставляє ся сейчас питанє, які суть ознаки цїлковитого здоровля нервів? Нема сумнїву, що много людий під тим взглядом може похвалити ся цїлковитим здоровлєм. Однак мало єсть таких, котрі моглиби о своїх нервах сказати, що они суть в порядку. Ріжні суть типи людий слабих або нервово ослаблених. Загальною прикметою всїх є наклін до сильних напоїв. Отсю обставину треба передовсїм взяти під розвагу при виборі званя. Такі занятя, котрі дають спосібність і заохоту до надужитя в тім напрямі, не суть для людий нервових і для того повинно ся їх уникати. Не можна також людем нервовим давати таких занять, котрі укорочувалиби їм сон, затїм посади при зелїзницях, почтах, дальше посади кельнерів, дозорців хорих і т. п. не суть для них. Житє студентске представляє найбільше небезпечностий для нервових. Лише дуже сильні і здорові натури могуть вийти цїло з безнастанних напружень ума, особливо, єсли побіч занять наукових треба ради насущника давати лекциї, занимати ся роботою канцелярийною, стеноґрафією і т. д. Взагалї занятя наукові суть з тої причини небезпечні для молодих людий, котрі не посїдають средств до удержаня. Також такі занятя розстроюють нервово, котрі взагалї справляють много жури і клопотів. Виводи свої, оперті на наукових досьлїдах і довголїтній обсервациї, а ілюстровані надто многими примірами, кінчить др. Гірт заключенєм що наш стан нервовий при виборі працї заводової має велике значінє. В відповіднім заводї будемо чути ся все здоровими і веселими, зн в при невідповіднім може наступити цїлковита деґенерация. Виясненє і уре-

---

всюди витали, де він лиш показав ся. Єго дорога повела єго також попри пристань і тї намети, в котрих покріплювано ранених, котрих вислано наперед кораблями до Єгипту. Він витав їх з воза з особливою сердечностию.

Намістник Ані поводив знову кіньми.

Звільненим кроком пустив він конї поміж ряди вояків, що вже приходили до здоровля; але нараз потягнув поводами з цїлої сили, конї станули дуба, і лиш з великим трудом удало ся успокоїти їх знову.

Рамзес оглянув ся здивований.

Там, де єго конї сполошили ся, взяв і єго страх, бо єму здавало ся, що побачив тут того, що під Кадешем уратував єму житє.

Чи то на вид якогось бога сполошились конї, чи то лиш єму щось привидїло ся, чи може той, що єго виратував, то смертний чоловік і вертає ранений домів з поля битви?

Той чоловік, що коло него держав поводи, був би міг єму сказати, бо Ані пізнав Пентаура і при тім, перепуджений, сїпнув поводами.

Глава одинайцята.

Сонце вже було зайшло, коли король вернув знову до деревляної палати.

В торжественній сьвітлици осьвітленій тисячами ламп так ясно, як би то був день, глотили ся тепер в ріжнороднім здвизї гостї, що дожидали фараона.

Кождий після свого достоїньства клонив ся низько або менше низько, коли увійшов Рамзес, щоби перед пиром перепустити своїх вірних попри трон, на котрім засїв зараз, окружений своїми дїтьми, що позасїдали були широким півколесом. До поодиноких відозвав ся ласкавим словом бодай лиш щиро глянув на котрого, а кождому віддавав честь, позискував для себе, робив радість і надїю.

То щось безусловно божого в моїй королівскій власти — подумав він собі — єсть то, що менї так легко робити людий щасливими. Предки вибрали їдовиту гадину Урея за ознаку княжого достоїньства длятого, що ми можемо так борзо як і она смерть робити, а прецї власть робити людий щасливими спочиває на наших власних устах і в наших власних очах, але коли караємо, то треба нам якогось орудия.

— Здоймїть менї з голови корону Урея — сказав він, коли засїв до пира, — а положіть менї нинї вінець з цьвітів на чоло.

Підчас церемониї повитаня вийшло двох мужчин із сьвітлицї, намістник Ані і старший єрей Амені.

Перший з тих наказав кільком сторожам безпечности піти до табору коло пристанї і вишукати там зраненого єрея Пентаура і привести єго тихцем до єго намету і там стеречи єго, доки аж він не прийде. Він мав ще той напиток, що єму дала була стара Гект, щоби ним позбавити розуму команданта корабельного, і єму тепер можна було повитати поета яко свого гостя а не яко увязненого. Пентаур міг єму шкодити, чи би Катутин намір удав ся або не удав ся.

Амені вийшов з палати, щоби навідати ся до старого Ґаґабу, котрий підчас торжества повитаня стояв довго на сонци і стратив притомність, так, що єго треба було занести до намету, в котрім він мешкав разом зі старшим єреєм. Намет той стояв недалеко від намету намістника.

Управитель Сетївого дому застав старого вже подужавшим і лагодив ся сїдати на віз та їхати на пир, коли намістникові посіпахи вели Пентаура попри него.

Амені звернув увагу на пишну стать вязня.

Поет пізнав єго, промовив до него і в недовзї стояли один проти другого подавши собі руки.

Коли посіпахи стали непокоїти ся, дав ся їм старший єрей пізнати.

Він втїшив ся щиро, що єго улюблений ученик ще жиє і що знову знайшов ся, бо від кількох місяцїв уважав єго за померщого. З батьківскою нїжностию споглядав він на Пентаура а відтак приказав сторожам безпечности, котрі єму поклонили ся, завести „свого приятеля“ на єго одвічальність не до намету Ані'го, лиш до намету старшого єрея.

Там застав Пентаур старого Ґаґабу, котрий по великих жалях розплакав ся з радости, що Пентаур виратував ся.

Здавало ся, як би учителї все забули, що єму закидали.

Амені казав зараз перебрати єго в нову білу одежу і поплескував єму часто гордою рукою плече, як би то був єго рідний блудний син, що тепер щасливо вернув назад до него.

Пентаур мусїв борзенько розповісти єму все, що перебув а поет розказував про то, як єго увязнили і як він під горою Синай видобув ся на волю, як стрітив ся з Бент-Анатою і що разом з другими воював в битві під Кадешем, де єго раненого стрілою знайшов батько Уарди і виратував. О тім не говорив нічого, що він залюбив ся в Бент-Анатї і що то він виратував короля.

Може годину тому назад — кінчив він розповідати — сидів я сам один в моїм наметї і дивив ся на сьвітла в палатї, коли сторожі безпечности, що чекали на дворі, принесли від намістника приказ, щоби я ішов з ними до намету Ані'го. Чого він хоче від мене; менї здає ся, чи він не чогось недобрий на мене?

Ґаґабу і Амені глянули по собі і зрозуміли один другого, а сей послїдний попращав ся борзо бо вже за довго забарив ся на пир.

Заким сїв до воза, приказав сторожам безпечности іти знову на свої становища і підоймив ся сам сказати намістникови, що Пентаур перебуває в єго наметї.

Вояки безжурно послухали єго.

Амені приїхав ще перед нини до палати

ґульоване тої квестиї є одною з найважнійших задач, які в недалекій будучности буде сус пільність мала до розвязаня, позаяк від сего буде залежати поправа або знидїнє раси.

— **Місто, котре не спить.** Є ним Бутте, в стані Монтані, місто гірниче, числяче 45.000 мешканців. Склепи, реставрациї, місця забав, а навіть декотрі бюра міскі, суть там отворені день і ніч без перерви. Діє ся то наслідком того, що цілий промисл і торговля в місті залежні суть від доохрестних копалень, в котрих робітники працюють на три зміни по 8 годин денно. Коли отже одна партия робітників іде до праці, друга вертає з неї; коли одна працює, то друга відпочиває або полагоджує свої справи. До тих отже трех змін приноровлюєсь житє цїлого міста. Цілу ніч горять сьвітла в склепах і на улицях, цілу ніч панує оживлений рух як в день, місто жиє без перерви і то житєм веселим, бо копальні суть богаті і гірники зарабляють много.

— **Незлий інтерес.** Промислові американьскі торговці користуються ся тепер катастрофою на Мартиніці. Завели они торговлю вульканїчним попелом і камінями та зарабляють на тім добрі гроші. Кілька кораблів перевозить з Мартиніки до Нового Йорку тисячі бутельок попелу і каміня, а Американці платять за бутельку попелу по 50 сантимів, а за каміне після ваги і якости. Коли надійшли перші кораблї з Мартиніки, множество цікавих удало ся до порту, аби на власні очи побачити кораблї і люди, котрі були сьвідками великої катастрофи, а також аби доторкнутись того загадочного попелу, походячого з незміримих челюстий землї. Нїчо дивного, що моряки користають з людскої слабости і кажуть собі таки добре платити, єсли люди ті аж просять ся, аби їх надувати.

— **Смерть на цьвітах.** В Парижи в готели Медісі, при ул. Монсіє-ле-Пріне, знайдено дві молоді і дуже гарні панни на ліжку в однім з покоїв тогож готелю, затроєні від запаху рож. незабудьок, маківок і конвалій. Після оповіданя властителя готелю, покій той винаняла панна Молле. Як сама подала на картці мельдунковій, мала 19 літ і була буфетовою в молочарни. По кількох днях побуту в готели прибула до неї одного вечера єї приятелька і сказала Моллетівній, що буде з нею мешкати. Так само й ся подала своє назвище: Ґреніер — вік і занятє. О годині 8 вечером тогож дня вийшли обі панни на місто і небавом вернули, несучи дві пачки, укриті в фалдах сукнї. Властителеви готелю видало ся се підозріним і слїдуючого дня рано, видячи, що панни не дають знаку житя, за помочию дібраного ключа, в присутности хлопця до послуги, отворив двері і ту представив ся очам їх незвичайний вид. Обі молоді панни лежали на ліжку в синих сорочках, удушені димом горіючого ще вугля і запахом цьвітів, які доокола них лежали. Обі дівчата лежали побіч себе, тримаючи в руці незабудьки. Перед тим, заким поклали ся до ліжка, позатикали щільно отвори в дверех і вікнах кусниками подертого біля. Візваний через властителя готелю комісар поліциї, прибувши на місце, не знайшов найменших вказівок, котрі би вияснювали причину їх траґічної смерти. Думають, що панна Молле пізнала перед тим панну Ґренієр в бюрі службовім, до котрого віднесила ся о вишукане єї занятя. Слїдство, ведене енерґічно в тій справі, без сумнїву вияснить в короткім часї причину того дуже ориґінального подвійного самоубийства.

Телеґрами.

Льондон 14 червня. Після послїдних обчислень, виставили Бури в війні з Анґлією 70.000 людий. — Після донесеня бюра Райтера, з Преториї до дня 11 с. м. зложило оружиє 11.000 Бурів.

Будапешт 14 червня. Від слїдуючого четверга будуть на угорскі торги допущені безроги з Сербії, що для Сербії єсть великою уступкою із сторони Австро-Угорщини. В Пешті надіють ся великого оживленя торговлї внаслїдок отвореня сербскої границї.

Варшава 14 червня. Вчера розпочав ся тут процес против шпигуна, полковника Ґріма. Процес веде ся тайно; дозволений вступ лише для висших официрів.

Константинополь 14 червня. Арештовано тут цїлий ряд високих двірских урядників, підозріних о заговор на житє султана.

Константинополь 14 червня. Сербска королївска пара заповіла приїзд до Константинополя, де єї прийме султан.

Курс львівский.

Дня 12-ого червня 1902.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	567·—	574·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95·80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—·—
Банку гіпот. 4½%	100·—	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101·20	101·90
4% листи застав. Банку краєв.	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	96·30	97·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	96·50	97·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·70	97·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·50	—·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	103·—
„ „ „ „ 4½ %	100·70	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·50	95·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Курс віденский:		
Австр. черв. хреста	56·75	57 75
Угорск. черв. хреста	29·—	30.—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	27·50	30.50
Архік. Рудольфа 20К.	75·—	85.—
Базиліка 10 К	19·10	20.10
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

і увійшов до сьвітлиці, коли намістник гостям вже повизначував місце.

Старший єрей пішов просто до Анїґо, поклонив ся єму і сказав: Прости, що я так довго забарив ся; але рідка несподіванка задержала мене. Поет Пентаур, як знаєш, жиє і я аж до часу заким ти вернеш домів, запросив єго яко гостя до мого намету, щоби він там був при пророцї Ґаґабу.

Намістник поблід і усьміхнув ся але не сказав нїчого, лиш подивив ся на Аменїґо очима як би склянні банки. Але й зараз стямив ся знову та сказав: От, видиш, як негідним підозрінєм ви мене оскорбили. Я хотів завтра сам повести до вас вашого любимця.

— Ну то вибачай, що ми тебе випередили — сказав Аменї і засів на своїм місци недалеко фараона.

Сотки невільників увихали ся по сьвітлици з прекрасною посудиною в руках. До сьвітлицї привезено на колесах золоті і срібні збани до мішаня вина дуже гарної і делїкатної дутої роботи, та уставлено їх на столах, на котрих наливано вино. В мушлях і цьвітах льотосу з прекрасно помальованого дерева, що звисали із стелї лежали дїти, що понад прозорою тканию, яка сполучала стовпи ніби уносили ся в хмарах та скидали на столован рожі і фіялки. Гра на гарфах і сьпіви понесли ся із укритих комнат, а із високого на шість ліктів вівтаря уставленого посеред сьвітлиці піднимав ся в гору упоюючий запах.

Котрого они в єго титулах називали „сином сонця“, яснїв як сам бог сонця. Єго дїти окружали єго знову. Мена як за давних часів наливав і подавав єму чашу, а все, що лиш було великого в єго краю, зібрало ся довкола него і радувало ся разом з ним єго побідою і поверненем до дому.

Напроти него сидїли женщини, а таки простісенько напроти него звеселяли Бент-Анат і Неферт єго очи.

Рада, яку він дав Мені, щоби той держав добре чашу, ледви чи була злишна, бо він аж надто часто замість дивити ся на чашу короля, зиркав на любу жіночку, з котрої уст не вчув ще ані словечка повитаня, ані не дотулив ся єї руки.

Кождий гість був торжественно настроєний.

Рамзес розповідав про битву під Кадешем а старший єрей з Геліополіс сказав: Колись в пізнїйших часах будуть півцї величати твої дїла.

— Нехай не то величають — перебив єму король — що я зробив, але ласку бога, котрий чудесним способом виратував вашого володїтеля і дозволив єгипетскому оружию побідити безчисленних ворогів.

— А тиж видів бога власними очима і в якім видї він тобі об'явив ся? — спитала Бент-Анат.

— Дивна річ — відповів Рамзес; — але він подобав на помершого батька зрадника Паакера. Той що мене виратував, був високого росту і красний з лиця. Голос єго промавляв до глубини серця а воєнним топором вимахував як би якою забавкою.

Аменї слухав уважно слів короля; тепер поклонив ся низько і сказав скромно: Як би я був молодший, то я би й сам спробовав, як то було звичаєм батьків, звеличати се чудесне дїло бога і єго достойного сина піснию підчас пира; але з лїтами голос тратить силу і чоловік хотів би послухати молодшого півця. Ще лиш поета не достає на твоїм торжестві, щедрий Анї, котрий би в одушевленій бесїдї до струн звеличав велике дїло нашого володїтеля, а прецї близько нас перебуває богом вдохновений Пентаур, найблагороднїйший питомець Сетівого дому.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).